

sfinksagtige Træk, og han kunde da have en helt eventyrlig Fornemmelse af at sidde Ansigt til Ansigt med en ungdommelig Sibylle. I saadanne Øjeblikke voksede hun ud i det overnaturlige, blev selve Visdomsdybets uudgrundelige Bevogterske.

„Jeg vilde ønske, jeg havde kendt Dem for længe siden, Frøken.“

Skønt han gjorde sig Umage for at lægge lidt Lystighed i Stemmen, hørte han godt, hvor flovt det lød. Jakobe smilte da ogsaa paa en Maade, der ikke kunde smigre ham. Alligevel blev han ved:

„Ja, det var naturligvis dumt sagt. Men det er nu ikke desmindre sandt, — jeg gaar virkelig i denne Tid omkring med en Fornemmelse af, at jeg først nu begynder at blive rigtig Menneske. Og det har De en Smule Del i, Frøken ... enten De saa bryder Dem om det eller ej.“

„Hvad Slags Skabning mener De da at have været før?“

Det varede lidt, før han svarede:

„Husker De ikke fra Deres danske Læsebog et Sagn om en Bakketrold, der krøb op gennem en Muldvarpetue for at leve mellem Menneskene men nøs ganske forskrækkeligt, hvergang Solen brød gennem Skyerne? — Aa, jeg kunde fortælle Dem en lang Historie derom!“

Og, bedst som de sad, begyndte han virkelig at lukke noget af sit Allerinderste op for hende. Idet han gav efter for Trangen til at have en Fortrolig fortalte han halvt spøgende om sin Barn-dom og om det brudte Forhold til Forældrehjemmet.

Jakobe havde i Forvejen hørt noget derom gennem Ivan. Hun blev lidt sky ved denne pludselige Aabenhjertighed og opfordrede ham ikke til at fortsætte.

Nu blev de ogsaa afbrudt af Onkel Heinrich, der kom ind fra Forstuen. Den gamle Udhaler forsømte sjælden nogen Lejlighed, hvor han kunde komme til at beskue sine Niecer i stort Toilette. Hans første Spørgsmaal galdt da ogsaa Nanny.

I det samme hørte de Vognen rulle ind i Porten, og et Øjeblik efter fejede Nanny ind ad Døren.